

193.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o klasyfikacji gruntów pod lasami.

Na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządzam co następuje:

§ 1. Przy zaliczaniu gruntów pod lasami do odpowiednich klas stosuje się — oprócz przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 340) — przepisy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) Do gruntów pod lasami należy zaliczać:

1. grunty porośłe drzewostanami, bez względu na to, czy poza produkcją drewna służą również innemu użytkowaniu. Należą tu również szkółki leśne, zadrzewione części parków, letnisk, miejscowości klimatycznych i t. p., jeżeli tereny te nie są objęte podatkiem od nieruchomości;
2. grunty niezalesione lub niedostatecznie zalesione, zręby, halizny, płazowiny oraz inne grunty, przeznaczone do zalesienia na mocy decyzji władz;
3. zadrzewione rezerваты przyrodnicze i rezerваты leśne;
4. grunty trwale porośłe wikliną.

(2) Do gruntów pod lasami nie należy zaliczać:

1. gruntów porośłych krzewami bezwartościowymi lub prawie bezwartościowymi, jak np. gruntów porośłych wikliną bezwartościową;
2. gruntów suchych lub mokrych i zabagnionych, a także położonych w górach na glebach skalistych i osypiskach, porośłych karłowatymi drzewami pojedynczo, lub grupowo, jeżeli drzewa te nie przedstawiają wartości w miejscowych warunkach zbytu. Grunty te, jeżeli nie mają cech decydujących o zaliczeniu ich do innych kategorii, zaliczane będą do nieużytków.

§ 3. Przy zaliczaniu gruntów pod lasami do poszczególnych klas należy uwzględnić zarówno jakość drzewostanów, jak i siedliska.

W przypadkach, wymienionych w § 1 ust. 2 pkt. 2, uwzględnia się własne siedlisko klasyfikowanych gruntów oraz drzewostany, rosnące w sąsiedztwie na podobnym siedlisku; jeżeli zaś w sąsiedztwie niema drzewostanów, odpowiadających tym warunkom, uwzględnia się tylko siedlisko.

W przypadkach, gdy przy ocenie klasyfikowanego gruntu według jakości drzewostanów wypadłoby go zaliczyć do innej klasy, niż przy jego ocenie według jakości siedliska, należy przy zaliczaniu do właściwej klasy dać przewagę ocenie według siedliska, gdy chodzi o grunty niezalesione lub też porośłe drzewostanami w wieku przekraczającym 3/4 koleirybu, zaś ocenie według drzewostanu, gdy chodzi o grunty porośłe drzewostanami młodszymi.

§ 4. Cechą charakterystyczną dla jakości drzewostanów są kształt i czystość strzały, znamionująca wartość użytkową drewna, dla przyrostu zaś — wysokość i grubość drzew w stosunku do wieku.

§ 5. Jakość siedliska ocenia się według jego wartości dla rosnącego tam drzewostanu. Jeżeli niema drzewostanu, ocenia się jakość siedliska według przydatności gruntu dla właściwych temu siedlisku rodzajów drzew. W przypadkach istnienia zatwierdzonego planu gospodarstwa leśnego miarodajne są dla ustalenia tej przydatności wskazania co do zalesień, zawarte w tym planie.

§ 6. (1) Za drzewostany charakterystyczne dla klasy I należy uważać drzewostany dębowe nieodrosłowe, które w wieku 100 lat posiadają, posiadały, lub rokują nadzieję, że będą posiadać — strzały grube i gonne o przeciętnej pierśnicy w korze przynajmniej 35 cm, przy wysokości drzewa ponad 25 m. Odziomki tych drzew powinny być przynajmniej do wysokości 5 m zdrowe, pełne, proste i bez sęków, ślepeków, guzów oraz innych wad.

(2) Za drzewostany charakterystyczne dla klasy III należy uważać drzewostany, wykazujące słaby przyrost.

Granice wysokości, charakterystyczną dla takich słabo rosnących i rozwijających się drzewostanów, podaje tabela:

Drzewostany w wieku 20 40 60 80 100 lat

a) sosnowe i modrzewiowe do	5	9	13	16	18	m	wysok.
b) świerkowe do	3	8	13	18	21	"	"
c) jodłowe do	1	6	13	17	20	"	"
d) dębowe do	3	6	9	12	14	"	"
e) olchowe do	9	14	17	19	—	"	"
f) bukowe i grabowe do	4	7	12	16	19	"	"
g) brzoźowe i osikowe do	7	12	15	17	—	"	"

Dla drzewostanów w wieku pośrednim pomiędzy wyżej podanym miarodajne będą wysokości wy-pośredkowane z wyżej podanych.

§ 7. (1) 1. Siedlisko, charakterystyczne dla klasy I gruntów pod lasami, odpowiada klasie I bonitacji dla dębu, wykazanej w tablicach zamożności o podziale trzechklasowym, a klasom I i II takich tablic o podziale cztero — lub pięcioklasowym.

2. Siedlisko, charakterystyczne dla klasy III gruntów pod lasami, odpowiada klasie III bonitacji w tablicach o podziale trzechklasowym, a klasom IV i V bonitacji w tablicach o podziale cztero lub pięcioklasowym.

3. Klasy III i IV bonitacji siedliska dla dębu odpowiadają klasie II gruntów pod lasami.

(2) Klasy pośrednie (I/II, II/III i t. d.) zalicza się do klas niższych.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
